

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

Möte med Herta Fischer

21 februari kl 18.30

Judiskt Forum bjuder in till ett garanterat intressant möte med Herta Fischer, en av JIPF's äldsta medlemmar och en av Sveriges kända pianister. Hon kommer att berätta om sitt på alla de sätt mycket aktiva liv, om hur hon först inte fick arbetstillstånd i Sverige (!) när hon under nazitiden måste lämna Wien....

Som den Hagalundare hon också är har hon engagerat sig djupt i olika välfärdsfrågor men även partipolitiskt i V.

Plats: Kocksgatan 9, 1tr, porttelefon Brf Vägaren

Välkommen!

JIPF-styrelsen genom Anja

Kallelse

till

JIPF's årsmöte 2012

25 mars, klockan 14.30

Kocksgatan 9, 1 tr, Porttelefon: Brf Vägaren

Väl mött!

Redaktion: Jorge Buzaglo, Ilan Cohen, Jonatan Stanczak, Maria Bergom Larsson

I detta nr: Invasioner, arresteringar, trakasserier - vi svarar med teater, Johanna Wallin (2), Framtvingade falska bekännelser, Garciela Carmon (3), Intervju med Amira Hass, Jasmin Ramsey (6), Goldstones anstötliga ursäkt för apartheid, Udi Aloni (8), Russell-tribunal fördömer israelisk apartheid, Gunnar Olofsson (10), Settler leader Katzover no longer pretends to support democracy, Adam Keller (11), Bosättarterror: Sinnesförvirring eller avantgarde?, Richard Silverstein (12), Israeliska företag får profitera på Västbankens resurser, Harriet Sherwood (15), Rebels fredspris till Jonatan Stanczak (17), Nu är det er tur, Avraham Burg (18), En stat, två stater? Rebecka Weisberg (20), Israels good life revolution, Avner Inbar (22), Iran vinner, Bradley burston (27), Viktiga opinionsyttringar om Israel/Palestina, Jorge Buzaglo (29), Möte mellan sörjande israeliska och palestinska familjer förbjuds, Tamar Trabelsi-Hadad (30), The Fearmongers, Uri Avneri (31), Hyckleri om Palestina, JIPF (34) En insändare, Anja Emsheimer (35)

.Ett nytt år och Du håller ett ovanligt digert JIPF-blad i Din hand. det var länge sedan vi hade så mycket material på svenska. Tyvärr är inte innehållet så upplyftande. Ockupationsmaktens övergrepp, bosättningsvåld, apartheid och annat otrevligt. Det finns dock en glädjande nyhet - Centerpartiet har bestämt sig för att Palestina bör erkännas som en självständig stat. Det kan kanske innebära att Sverige inte gör bort sig igen vid nästa omröstning i FN.

Och kom till mötet med Herta Fischer och årsmötet!

Chefredaktör Jakob Srebro

Invasioner, arresteringar, trakasserier - vi svarar med teater

Mot slutet av 2011 genomförde den israeliska armén flera invasioner i Jenins flyktingläger och under loppet av en månad greps minst trettio personer. Bland dessa fanns anställda och styrelsemedlemmar i The Freedom Theatre. Ingen av de gripna anklagades för något och samtliga släpptes efter en natt av förhör, trakasserier och misshandel. En av dem, Mohammed Saadi, ljus- och ljudtekniker på teatern, berättar:

”Vid midnatt kom soldater och slog in dörren till mitt hus, de knackade inte ens. De satte på mig och min bror ögonbindel och förde oss gående upp till berget bakom flyktinglägret. Vi kördes sedan i en arméjeep. Under den ungefär halvtimmeslånga bilresan till armébasen blev vi konstant misshandlade, fysiskt och verbalt. Soldaterna slog oss med sina knytnävar och gevärskolvar.”

Som svar på det ökande antalet godtyckliga arresteringar har teatern

genomfört flera manifestationer där Playback Theatre använts för att levandegöra människors erfarenheter av att fängslas och trakasseras av den israeliska armén. Playback Theatre är en interaktiv teatermetod som går ut på att publiken berättar livshistorier som skådespelare och musiker iscensätter.

Playback Theatre är numera en central del av Frihetsteaterns verksamhet, inte minst i det kommande projektet Freedom Bus. I slutet av september kommer palestinska skådespelare och musiker att resa med buss över hela Västbanken. Ensemblen kommer att lyssna till människors erfarenheter av livet under ockupation och översätta dessa till text, ljud, rörelse, musik och poesi.

Föreställningar kommer att hållas i byar och städer från norr till söder, i samlingslokaler, teatrar och på platser som vägspärrar, olivlundar, vid bosättningar och vid muren.

Genom videolänk kommer Freedom Bus också att inkludera palestinier i Gaza och Israel, liksom flyktingar i omkringliggande länder. Därmed skapas nätverk och solidaritet mellan palestinska samhällen som alla berörs av ockupationen på olika sätt men som sällan får möjlighet att utbyta erfarenheter, kunskaper och idéer.

Fotografer, filmare, skribenter och aktivister från hela världen kommer också att följa med på resan och genom sin dokumentation skapa ett arkiv med vittnesmål som kan användas i olika juridiska, sociala, politiska och kulturella syften.

Å Frihetsteaterns vägnar vill jag uppmana alla Jipf-medlemmar att ansluta sig till Freedom Bus, antingen som passagerare eller som del av ett globalt nätverk som stödjer initiativet. Jag är övertygad om att det kommer att bli en historisk händelse som följer i en lång, stolt tradition av ickevåldsmotstånd mot förtryck och orättvisor. Dessutom är det ett unikt tillfälle att lära sig mer om livet i Palestina. Arbetsnamnet för projektet är som sagt frihetsbussen men vi hoppas att det kommer att utvecklas till en hel konvoj. Välkommen ombord! (info från freedombus@thefreedomtheatre.org)

Johanna Wallin

Utdrag ur

Framtvingade falska bekännelser: Fallstudie av palestinska barn

Varje tillfångatagen person, särskilt ett barn eller en tonåring, kan under ett förhör ge en falsk bekännelse trots sin oskuld, för att komma undan situationen, och särskilt under följande omständigheter: emotionell och/eller fysisk stress, hotelser, psykisk och/eller fysisk tortyr, grym behandling, förnedring, fysisk och/eller psykisk utmattning, berövande av sömn, långvariga förhör i många timmar, ledande utfrågning, och användning av vilseledande och manipulativa tekniker (t.ex. polygrafter, presentation av falska undersökningsresultat, fingeravtryck, blod, och falska vittnen). Jag vill särskilt rikta uppmärksamheten på att hårda förhörsmetoder som isolering kan leda till irreversibla psykiska skador, från beteendeförändringar till förlusten av

verklighetsuppfattning (ett psykotiskt tillstånd).

Även om vissa fångar förstår att en bekännelse trots oskuld kommer att få negativa återverkningar i framtiden, så bekänner de ändå, eftersom den omedelbara psykiska och/eller fysiska våndan de känner överskuggar de framtida konsekvenserna, vilka de än må vara.

De grupper som är mest sårbara för dessa förhörsmetoder, som med hög sannolikhet ger en falsk bekännelse under tvång, är barn och ungdomar, drogmissbrukare och/eller alkoholister och personer med psykisk sjukdom eller utvecklingsstörning.

De psykologiska, utvecklingsmässiga och sociala faktorer som ökar barnens och ungdomars sårbarhet och som kan leda till falska bekännelser under tvång är:

- Barn och ungdomar har sämre förmåga att uthärda smärta och känslomässig och/eller fysisk stress än vuxna.
- Det finns skillnader i mognad mellan ett barn eller en tonåring och en vuxen. Dessa faktorer påverkar barnets eller tonåringens förmåga att förstå sina lagliga rättigheter och begripa den rättsliga processen som han eller hon genomgår.
- Barn och ungdomar är mer sårbara än vuxna för psykologiska förhörsmetoder. De skulle kunna erkänna brott eller förseelser, som de inte har begått, av impulsivitet, rädsla eller resignation, snarare än av ett fritt och rationellt val.
- Barn och ungdomar är mer sårbara för förhörsmetoder med ledande frågor. De är mer sårbara för bedrägeri och manipulation än vuxna på grund av sin relativt korta livserfarenhet, och på grund av sin benägenhet att tro på alla auktoriteter, t.ex. lärare, religiösa ledare, föräldrar, läkare och poliser. Uttalanden som ”jag trodde dem, eftersom de lovade att skicka hem mig om jag berättar saker,” eller, ”Ingen berättade för mig att poliser får ljuga,” visar barnens stora sårbarhet för dessa metoder.
- Barn och ungdomar är mindre framtidsinriktade än vuxna. De tar större hänsyn till kortsiktiga än långsiktiga konsekvenser.

Förhållandena vid frihetsberövande och förhör av palestinska barn och ungdomar:

- Frihetsberövande utan förvarning och/eller en föregående kallelse.

- Våldsamt intrång i barnets eller tonåringens hus mitt i natten, ofta utan arresteringsorder, av ett stort antal soldater med dragna vapen som hotar barnet eller tonåringen och hans eller hennes familj. Ibland bär soldaterna svarta uniformer och deras ansikten är täckta med masker eller kamouflagesmink. Soldaterna genomsöker huset, väcker dess invånare, och drar upp barnet eller ungdomen ur sängen.
- Under gripandet använder soldaterna våld mot barnen eller ungdomar när de själva och/eller deras familjer blir häktade. Många barn och ungdomar klagar över att ha blivit utsatta för våld under jeepfärden till förhörsanläggningen eller under väntetiden på militärbasen.
- Barnet eller tonåringen placeras i en jeep som väntar utanför, och därifrån körs de till en militärbas. Där tvingas han eller hon vänta i timmar, i handbojor och ofta med förbundna ögon, utan mat eller vatten, och utan tillgång till toalett eller en plats att sova.
- Föräldrarna ges ingen information om vart barnet eller tonåringen har förts.
- Fängslandet och förhöret sker utan föräldrarnas närvaro.
- Barnet eller tonåringen hålls i isolering och berövas sin sömn under flera timmar.

Sammanfattning:

Den våldsamma arresteringen och de psykologiska förhörsmetoderna som nämns ovan, leder till att barnets eller tonåringens förmåga att uthärda förhören bryts, medan hans eller hennes rättigheter åsidosätts på ett flagrant sätt. **Dessa förhörsmetoder, när de tillämpas på barn och ungdomar, är likvärdiga med tortyr** (fetstil av IC). Dessa metoder undergräver allvarligt barnets eller

tonåringens värdighet och personlighet, och tillfogar smärta och svårt psykiskt lidande. Osäkerhet och hjälplöshet är sinnestillstånd som kan alltför lätt leda till att barn eller ungdomar lämnar det efterfrågade erkännandet, på grund av impulsivitet, rädsla eller underkastelse. Det är ett beslut som långtifrån är baserat på ett fritt och rationellt val.

De sociala och emotionella konsekvenserna av ovannämnda arresterings- och förhörsmetoder, är skadliga för barns eller ungdomars liv och svåra att åtgärda. De kan leda till allvarligt psykiskt lidande, till psykologiska och psykiatriska problem samt till posttraumatiskt stressyndrom (PTSD), psykosomatiska sjukdomar, ilskeutbrott, inlärnings- och koncentrationssvårigheter, minnesproblem, rädsla och oro, sömn- och ätstörningar, regressiva symptom och sängvätning. Sådana följder är förödande för barns eller ungdomars normala utveckling, särskilt när han eller hon är oskyldig.

Dessa arresterings- och förhörsmetoder skapar slutligen ett system som bryter ner, utmattar och tränger igenom barnets eller ungdomens personlighet och berövar honom eller henne allt hopp. Dessa metoder är särskilt skadliga för barn och ungdomar som bor i fattiga, isolerade samhällen, som är utsatta för konflikt, politisk spänning, och/eller svår social stress, såsom det ockuperade palestinska samhället. De vådliga effekterna på barn kan också skada samhället, som de tillhör.

Varje barn har rätt att vara barn, och rätt till sin värdighet och till skydd mot alla former av våld.

*Graciela Carmon, M.D.
Barn- och ungdomspsykiater och
styrelseledamot i Physicians for
Human Rights-Israel
[http://www.phr.org.il/
default.asp?PageID=116&ItemID=1323](http://www.phr.org.il/default.asp?PageID=116&ItemID=1323)
Bearbetning och översättning: Ilan
Cohen*

Utdrag ur Uri Avnerys kolumn ”The duke of Nablus” - 24.12.11

<http://zope.gush-shalom.org/home/en/channels/avner/1324594588/>

Hur kommer det sig att israelerna inte vet någonting alls om palestinierna, medan palestinierna vet så mycket om israelerna?

Israeliska skolbarn lär sig praktiskt taget ingenting om det folk som vår existens är sammanflätat med. Ingenting om islam, ingenting om Koranen, ingenting om den arabiska historians glansdagar.

När en ung israel går in i armén vid 18 års ålder, ”vet” han bara att islam är en

barbarisk, antisemitisk religion, och att araberna vill döda honom bara så där.

Varje konflikt skapar misstro, fördomar, stereotyper, hat, demonisering. När detta pågår i generationer, såsom denna konflikt, multipliceras alla dess delar. För att sluta fred måste de övervinnas.

*Översättning:
Anja Emsheimer*

Intervju med Amira Hass

Jasmin Ramsey intervjuar den israeliska journalisten Amira Hass om nästa palestinska uppror och om hennes försök att se igenom propagandan för att få en sann bild av det liv som grannen lever. Följande är ett utdrag ur intervjun.

Guernica, November 2011

http://www.guernicamag.com/interviews/3247/ramsey_hass_11_15_11/

När det gäller hennes bevakning av palestinier, är Amira Hass unik. Ändå smälter hon in helt vid den kanadensiska busstationen där jag plockar upp henne. Vancouver är den andra anhalten på hennes landsomfattande föreläsningsresa som advokatgruppen Canadians for Justice and Peace in the Middle East har organiserat med henne. Hon hälsar på mig med ett varmt leende och lyfter in sin lilla men tunga väska i bilens bagageutrymme. Hass är van att klara sig själv när hon varje vecka tar sig fram genom israeliska check-points för att spåra en berättelse, eller helt enkelt försöka besöka en god vän.

Innan jag hunnit hjälpa henne med hennes väska, har hon hjälpt mig med min.

Guernica: När började du ifrågasätta det officiella Israels skildring av hur landet grundades och dess utveckling?

Amira Hass: Lyckligtvis är jag inte född i Östeuropa för då hade jag kanske fötts in i det kommunistiska etablissemanget,

och jag är glad att jag inte är det. Men i Israel var kommunister dissidenter. Så man växer upp i en miljö som är mycket kritisk mot israelisk politik. Man hade förstås Kommunistpartiet med sin enkelspåriga inställning. Men jag minns att jag som barn frågade mina föräldrar när jag var fem år: "Hur kommer det sig att ni kom till det här landet, om ni inte är sionister?" Jag var förvånad över mig själv att jag ställde den frågan. Den låg alltid i luften. Många år senare förstod jag att det berodde på Förintelsen, därför att de var flyktingar. De kom inte som invandrare, de hade illusioner om 50-talet och sent 40-tal, och min mamma sade: "Världen måste bli bättre". Hon kunde inte föreställa sig att det inte skulle bli annorlunda.

De kom var för sig. De kände inte varandra och de var säkra på att det inom fem år överallt där skulle bli en socialistisk revolution. Idag vet vi att detta är hur enfaldigt som helst. Men sån var inte stämningen då. Och så kom de då och

började lära sig om -48 och Nakban, men inte genast. Men vad jag är mycket stolt över är att de båda, liksom många andra, som erbjöds lägenheter som palestinska flyktingar haft, vägrade att bo där. De sade: ”Vi är flyktingar; hur skulle vi kunna bo i flyktingars hem?”. Så jag är mycket lättad över att de vägrade att bo i de vackra arabiska husen som många människor skulle tycka mycket om att bo i.

När allt kommer omkring har man ett val. Och mitt val är att vara mot ockupationen, och inte bara ockupationen utan hela systemet med diskriminering och fördrivning.

Guernica: Men du som ständigt följer händelserna på marken – kan du berätta för mig åt vilket håll saker och ting verkar gå?

Amira Hass: Ingredienserna till ännu ett palestinskt uppror finns alltid närvarande för så länge som det finns så mycket våld, måste detta med nödvändighet explodera. Hur kan jag inte säga. Men folk kommer inte att acceptera det i evigheter. Kommer Hamas att använda våld på ett sätt? Kommer Fatah att göra det på ett annat sätt? Kommer vi att få en ny generation som kräver Bort med Fatah, Bort med Hamas? Jag kan inte sia om det. Vi hade i somras också en mycket intressant och i vissa avseenden inspirerande social rörelse. Jag vet att många är cyniska i denna rörelse. Men på mycket kort tid fokuserade tiotusentals unga människor sin kritik mot neoliberalism, superkapitalism, privatiseringen av staten, inte mot marginella frågor. Utan principfrågor. Naturligtvis ser jag att de inte utvecklade en förståelse för att ockupation är en

enorm oförrätt som är kopplad till Israel och dess regim. Men å andra sidan vet jag att israeler drar fördel av ockupationen. Så hur skulle de kunna förstå att ockupation är något felaktigt? Men fortfarande händer saker och ting på ett sätt som förvånar. Det är därför jag är obenägen att förutsäga något. Det går inte att förutsäga. Vi kan se att en del av mönstren från de gångna tjugo, trettio åren har brutits. Så vad är nu vårt sätt att fördjupa sprickorna? Jag pratar alltid om sprickorna. Sprickorna är mycket hälsosamma.

Guernica: Planerar du att skriva om Israel-Palestina under återstoden av ditt liv?

Amira Hass: Det är inte mycket kvar av mitt liv, jag är 55.

Guernica: Du har minst fyrtio år kvar!

Amira Hass: Visst! Jag vet inte. Känslan av misslyckande är mycket stark.

Guernica: Din egen känsla av misslyckande?

Amira Hass: Inte personligen men varför skriver man? Jag menar, när man skriver om dessa saker, är det inte för karriären eller lönen; man vill kunna påverka. Och man ser hur meningslöst skrivandet är. Jag är avundsjuk på advokater. Där ser man alltid meningen med vad man gör. Och sen vet du - jag kan inte låta bli. Jag kan inte tillåta mig att sluta skriva om det.

Jasmin Ramsey
Översättning: Anja Emsheimer

Goldstones anstötliga ursäkt för apartheid

Jag skriver detta såsom israelisk jude som vuxit upp och danats djupt inne i det sekulära, sionistiska Israel. Mina föräldrar, Reuven och Shulamit Aloni, exemplifierar allt som är fint och rättvist i Israel för sådana judar som domare Richard Goldstone, den kända sydafrikanska juristen som nyligen i en artikel i New York Times förnekade att Israel tillämpar apartheid.

Min mor grundade Civil Rights Movement i Israel; hon var ledamot i Knesset och utbildningsminister i premiärminister Yitzhak Rabins regering. Hon kämpade för lika rättigheter för kvinnor, bögar och lesbiska, och självklart även för palestinska araber. Min far hjälpte till att skapa den israeliska landadministrationen och förvaltade all statlig mark.

Som tonåring och omsluten av humanistisk, sionistisk ideologi var jag inte medveten om att min fars dagliga göromål för staten bland annat bestod i att beslagta mark från palestinier som hade levt på den i generationer, och överlåta den till judiska nykomlingar. Bara en stark ideologi kan förklara hur blind man måste vara för att undgå att se att min far höll på att tillämpa apartheidpolitik inom jordbruket – och det långt före ockupationen 1967.

När jag växte upp, gjorde min värnplikt och deltog i försöken att göra Israel till en bättre plats på jorden, var det

motsättningen i mitt eget hem mellan kampen för medborgerlig jämlikhet och det pågående beslagtagandet av mer och mer palestinsk mark, som fick mig att börja ifrågasätta den moraliska och lagliga kompass som Israel använde för att lägga ut kursen. Till slut hade jag inget annat val än att se på världen utan de ideologiska glasögon som jag hade använt sedan barnsben.

Apartheid i staten Israel är inte samma sak som i Sydafrika. De två staterna förkroppsligar olika uppsättningar av intressen och maktstrukturer; medan den i Israel i viss mån varit grymmare så har den i andra avseenden varit mer liberal. Den huvudsakliga skillnaden mellan de två är att i Sydafrika var apartheid en uttalad grundprincip i det juridiska systemet, medan hela det juridiska systemet i Israel döljer och rentvår den praxis som staten använder.

Domare Goldstones argument inte bara förolämpar hans och mina grundläggande humanistiska, judiska värderingar – de vållar även oåterkallelig skada för Israels existens som demokratisk stat. Goldstone förnekar palestinerna rätten att fungera som en hållbar kulturell, ekonomisk och politisk enhet, medan han helt och hållet förunnar det judiska samhället denna rätt.

Faktum är att det idag finns ett enda politiskt och geografiskt område mellan Jordanfloden och Medelhavet. Hela området har varit under israelisk

suveränitet och kontroll under de gångna 44 åren. Himlen, havet, gränserna, rättigheterna till vatten, det juridiska systemet liksom det militära och civila styret är helt under Israels kontroll. Palestinier har kommunalt styre men inte suveränitet.

Goldstones artikel exemplifierar indirekt den rasistiska strategin i en fortsatt judisk-israelisk kontroll genom att med våld upprätthålla en demografisk majoritet och bryta ner den arabisk-palestinska nationen i små bitar. Det finns 6 miljoner judar och nästan lika många palestinier som idag lever i detta område. Judarna lever som ett folk, intimt förbundet med världsjudendomen, och vilken jude som helst kan hur fort som helst bli israelisk medborgare. Palestinierna däremot är uppdelade i fem olika delar som inte kan fungera som ett folk: det finns ungefär 1.5 miljoner palestinier i Gaza, 1.5 miljoner palestinier som har israeliskt medborgarskap, 2.5 miljoner på Västbanken, 300 000 som bor i Jerusalem och slutligen den palestinska diasporan som är utspridd över hela världen och som Israel inte tillåter att återvända.

Domare Goldstone legitimerar faktiskt apartheid. Han beskriver det rådande tillståndet som en föregångare för två framtida stater. Denna utopiska framtidsvision möjliggör bara den fortsatta grymheten i apartheidpolitiken.

Några exempel:

En halv miljon israeler har bosatt sig i området som erövrades 1967. Marken som dessa bosättare ockuperar har stulits från palestinier helt enkelt på grund av deras etnicitet, och den har överförs till judar

helt enkelt på grund av deras etnicitet. Den här erövrade marken har judar från andra länder bosatt sig på, särskilt från USA, med hjälp av enorma bidrag från israeliska och amerikanska skattebetalare. Men en palestinier i Ramallah kan inte ens drömma om att flytta tillbaka till sin fars hem i Haifa eller Jaffa, ej heller om att gifta sig med en israel och bo med henne i Israel. Är inte det apartheid?

Högsta Domstolen utfärdade en evakueringsorder för palestinska familjer i Sheikh Jarrah i närheten av Jerusalem och gav deras hem till judiska familjer som kunde bevisa äganderätten till dessa hem från före 1948. Men miljontals palestinska flyktingar kan däremot inte få tillbaka vare sig mark eller hus på grundval av sådana bevis.

Israel försöker upprätthålla skenet av jämställdhet enligt lagen för judar och palestinier innanför Gröna linjen, men alla detaljplaner och investeringar i infrastruktur diskriminerar otvetydigt den palestinsk-israeliska befolkningen och avslöjar alltså en administrativ apartheid som är nog så tydlig som den lagliga apartheid som är förbehållen palestinierna på ockuperad mark. I staden Lydda med en blandad befolkning finns det exakt 700 hus som har markerats för rivning; endast ett av dem tillhör arabiska medborgare i Israel. Illegala judiska hus fick däremot retroaktivt godkännande.

Israelisk lag delar upp palestinier i påhittade underkategorier. Genom att annektera östra Jerusalem tillämpar Israel israelisk lag på det fysiska territoriet men inte på dess palestinska invånare och skapar således en ny klass av "medborgare" som

saknar rösträtt. Om dessa skulle lämna sitt hem för en viss tid, kan det vara tillräcklig orsak för staten att återkalla deras redan rumphuggna status av medborgarskap och deras rätt att bo i Jerusalem. Dessa exempel visar att det finns en tydlig politik att bibehålla en judisk majoritet, en politik vars verkställande inbegriper systematiskt missbruk av fundamentala medborgerliga rättigheter.

Goldstone hävdar att den i teorin kommande tvåstatlösningen föreskriver det lagliga rättfärdigandet av att inte anse att det israeliska systemet praktiserar apartheid. Och ändå är det staten Israel som skapade och nu fortsätter att utveckla bosättningarna på de ockuperade områdena för 500 000 judar, och endast för judar, men inte bygger något alls åt palestinierna från flyktinglägren eller från

annat håll. Detta räcker för att kalla denna israeliska praktik för en form av apartheid.

För några år sen pratade jag med min mamma som är brinnande sionist; hon är en kvinna som 1948 beväpnade sig för det judiska Jerusalem. Jag ställde en enkel fråga till henne: ”Mamma, är allt detta apartheid?”

Med en suck som vore hon en bedragen älskare bekräftade hon att ja, detta är apartheid. Mitt hjärta brast.

Udi Aloni

*http://www.salon.com/writer/Udi_Aloni/
Udi Aloni är israelisk författare, regissör och författare till den nyutkomna boken ”What Does a Jew Want?: On Binationalism and Other Specters”*

Översättning: Anja Emsheimer

Russell-tribunal fördömer israelisk apartheid

I början av november hölls den tredje sessionen av Russell-tribunalen om Palestina i Cape Town, Sydafrika. Tribunalen, som bildades efter Israels anfall mot Gaza för snart tre år sedan och som fått sin utformning efter filosofen, fredsaktivisten och Nobel-pristagaren Bertrand Russells tribunal om Vietnam 1966, hade denna gång samlats för att undersöka om den israeliska statens behandling av palestinierna uppfyller den internationella definitionen av apartheid eller inte.

Efter inledande ord av den sydafrikanske ärkebiskopen och fredspristagaren Desmond Tutu hördes vittnen från den sydafrikanska apartheidtiden, israeliska aktivister mot diskriminering som Jeff Halper från ”Kommittén mot husförstörelser” och Jamal Jumaa från ”Stoppa muren”-kampanjen, experter på internationell lag som John Dugard, Raji Sourani och Lea Tsemel, och offer för diskriminering som den palestinska medlemmen av det israeliska parlamentet, Haneen Zoabi, som hotas av indraget

medborgarskap för sitt arbete med tribunalen.

Tribunalen konstaterar i sitt utlåtande att den israeliska statens behandling av palestinierna uppfyller kraven för brott enligt artikel 2 i FN:s Konvention om Apartheid och artikel 7 i Romstadgan för den Internationella Brottmålsdomstolen. Bland brotten, riktade mot den palestinska befolkningen som etnisk grupp, nämns riktade mord, tortyr och godtyckliga arresteringar och fängslanden av individer, något som också var vanligt i apartheidtidens Sydafrika.

Vissa lagar, som Lagen om Medborgarskap, ger den judiska befolkningen överhöghet över den palestinska, och på Västbanken lyder palestinierna under israeliska militärlagar, medan de illegala judiska bosättarna åtnjuter rättigheter enligt israelisk lag. Yttrandefriheten har

inskränkts genom bland annat "Nakbalagen" som förbjuder palestinierna att offentligt uppmärksamma minnet av fördrivningen 1948. Bara under år 2011 har hittills 16 olika lagförslag antagits som diskriminerar den palestinska befolkningen.

Russell-tribunalen, som naturligtvis inte fått någon uppmärksamhet i vår del av världen, uppmanar det internationella samfundet att samarbeta och utöva påtryckningar genom internationella organisationer, och multi- och bilaterala avtal, för att se till att den israeliska varianten av apartheid får ett slut. När får vi se några av våra riksdagspartier - som numera tävlar om att varit mest emot apartheid i Sydafrika! - ta fasta på uppmaningen och äntligen göra någonting åt världens sista existerande apartheidstat?

Gunnar Olofsson

Ordförande i Göteborgs Palestinagrupp

Settler leader Katzover no longer pretends to support democracy

Benny Katzover, one of the founders and prominent leaders of the settler movement, takes off all masks. He declares himself in clear and unambiguous words to be a sworn enemy of democracy, striving to dismantle and destroy the democratic regime in Israel and replace it with a "Jewish" dictatorship of a nationalist – theocratic – racist character. Katzover no

longer sees any need to pay even lip service to democracy, as he and his friends did for many years. He now speaks openly and brazenly, without apprehension of being hurt by this candor. He sees and feels that the liquidation of democracy has now become a tangible and realistic option on the Israeli public agenda.

Indeed, it's impossible to go on avoiding a decision. Either the military and settler dictatorship already in existence in the Territories would penetrate into all parts of Israeli society, eliminating what is left of democracy in Israel and eventually bringing about an end of Israel itself - or the sane forces in the Israeli society will rally at the last moment to put an end to the occupation and settlement, maintain

and strengthen democracy and achieve peace between Israel, the Palestinians and the Arab World. Between these two choices there can be no bridging and no compromise.

*Contact: Adam Keller, Gush Shalom
spokesperson 054-2340749*

*<http://972mag.com/settler-leader-democracy-must-be-dismantled/>
32401/*

Bosättarterror: Sinnesförvirring eller avantgarde?

Det ständigt omfattande bosättarvåldet har på senare tid nått en kokpunkt. Attackerna äger i allmänhet rum under det gemensamma namnet "prislapp" som anspelar på en form av vedergällning gentemot regeringen för att den avvecklar illegala bosättningar. Men på senare tid verkar attackerna ha lagt sig till med ett alldeles eget liv, och det behövs inga gnistor för att tända dem: tre moskéer har brunnit, två under den gångna veckan: en IDF-postering på Västbanken har vandaliserats, och en äldre officer skadades genom att en tegelsten kastats genom hans bilruta; bosättare ockuperade ett övergivet kloster på den jordanska gränsen för att varna kung Abdullah för att ingripa i angelägenheter kring Tempelberget: dödshot och vandalism mot ledare i Fred Nu.

Många i Israel verkar särskilt oroade av attacken mot IDF-enheten och att officeren sårats. Medan israeler bråkar om mycket, finns det i många kretsar en uttalad aktning för IDF. Vad du än

vandaliserar – lämna våra grabbar i fred, det är dom som försvarar oss. De mest radikala bland bosättarna har brutit mot detta nationella fördrag för att, även om det finns få hot mot deras politiska agenda så förstår de att det blir armén som tar itu med dem, om nationen alls vänder sig emot dem. I de få instanser där staten uppåddar styrka nog för att avveckla en utpost eller bosättning, är det armén som gör det. Det är skälet till att de flesta radikala bosättarna hyllar öppet hat mot armén och engagerar sig i regelrätt vandalism och trakasserier av ett slag man hittills inte skådat. Hela Israel tycks vrida sina händer med den vanliga kommentaren – de här bosättarna är inte representativa för den övervägande majoritet av laglydiga bosättare. De tillhör en extremistisk minoritet inom en minoritet. De är sinnesförvirrade, *e schandeh*, en pinsamhet för Israel i världssamfundets ögon. Ledaren i Jerusalem Post är typisk:

"Det som behövs är lite proportioner. Att judiska huliganer bränner moskéer är beklagligt, men det är inte mer represen-

tativt för landet – eller visar åt vilket håll det går – än att Florida-pastorn Terry Jones, som i maj brände en koran, skulle spegla Amerika”.

Terry Jones bor inte på ockuperad mark (såvida ni inte vill hävda att vi borde lämna tillbaka Florida till Pensacolas). Han har inga lån för huset som han bor i och som ligger på ockuperad mark, subventionerad av USA´s regering. Hans regering har inte byggt vägar fram till hans hem som går genom mark som tillhör en utländsk nation. Terry Jones röstar inte på delegater till kongressen som exakt speglar hans åsikter. Presidenten träffar inte regelbundet eller konsulterar Terry Jones bästa vänner. Terry Jones har inte dödat någon, för att inte tala om någon av hans grannar som bor nästgårds på den ockuperade marken. Terry Jones är en kristen, galen knäppskalle. Bosättare är definitivt inte galna.

Israels regering, som delar många men inte alla värderingar hos de mest extremistiska bosättarna, hade ett krismöte för att ta beslut om hur man skulle hantera det hot som huliganism och våld utgör. Det svar som Bibi Netanyahu tänkte ut är att börja behandla bosättare som misstänkta brottslingar och lika illa som palestinska säkerhetsfångar. Med andra ord arresterar dem utan en snabb rättegång, förneka dem juridiskt ombud, o s v. Så metoder och taktik som misslyckats för att kväsa palestinskt motstånd ska nu användas i ett förfelat försök att trycka ner bosättarnas revolt. För att inte tala om att Israels prisade demokratiska normer, vad som nu är kvar av dem, ytterligare kommer att undergrävas. Men det spelar ingen roll för de flesta israeler som

betraktar säkerhetsfångar som individer som inte förtjänar några rättigheter.

Men det var ett steg för långt för Bibi. Han kommer inte att uttala ”T”-ordet. Han skulle inte kalla bosättarna för terrorister. Om han gjorde det, skulle detta tillåta staten att i grund och botten behandla bosättarna som USA behandlar fångarna på Guantanamo, och praktiskt taget inte tillåta dem några rättigheter alls.

Men det finns ett grundläggande och fundamentalt problem med allt jag har beskrivit ovan och som gör Israels svar högst skenheligt. Bosättarna är *inte* något utslag av sinnesförvirring. De är inte *eschandeh*. De representerar inte en extremistisk minoritet. Man skulle faktiskt kunna säga om dem: ”*L’état c’est moi.*” Bosättarna ÄR staten. De kanske ligger lite före i den sedvanliga politiska huvudfåran, men som de amerikanska politikerna säger om israeliska premiärministrar när de kommer till DC: ”Det finns inga avstånd mellan Israel och USA”.

Jag vidhåller att bosättares dödande och allmänna huliganism manifesterar en fullständig nationell konsensus om att Israel måste vidmakthålla ockupationen praktiskt taget för alltid.

Ja, jag vet att det förmodligen finns allmänt stöd för en tvåstatslösning, liberala sionister gillar att påpeka att Bibi t o m hävdar att han stödjer en sådan. Men det är inte något som kan avgöra vad en nation tror. Se på vad jag gör, inte vad jag säger, är ett gammalt motto rörande politiker. Det gäller även nationer. Den stora majoriteten israeler

kanske säger att de stödjer en tvåstatslösning, men samtidigt tror de inte att det någonsin kommer att bli fred med palestinierna. En nation som har gett upp tanken på fred kommer aldrig ens försöka uppnå den.

Varför anklagas annars inte bosättare som är skyldiga till grova brott som mord, lemlästningar, mordbrand o s v, om ens åtalas? Varför sätts bosättare snarare undantagslöst på mentalsjukhus och bedöms som sinnesjuka, i stället för att hamna i fängelse såvida de inte begått det mest avskyvärda brott som massmord?

Varför ursäktar israeliska presidenter alltid, eller benådar, nästan varje judisk terrorist? Vid en viss punkt måste man inse att terroristen – det är vi.

Så om Israel vill bibehålla ockupationen... Om Israel godkänner den pågående stölden av palestinsk mark... Om Israel stödjer bygget av separationsmuren och det följdenliga beslagtagandet av ytterligare 15 % eller mer av tillgänglig palestinsk mark... Om man fortsätter att rycka på axlarna åt den konstanta strömmen av bosättare och IDF's mordiska våld mot både palestinska och israeliska fredsaktivister – då måste Israel ta ansvar för sina egna kriminella som är lite mer än speglar av Israel självt.

Ärligt talat är jag less på de ansikten och armar som höjs mot skyn närhelst en bosättare begår en särskilt vidrig handling (som ex v mordet på Rabin). Det handlar inte om motbudande handlingar som utomjordingar eller marsianer begår. Det är folk du själv är släkt med, dina egna landsmän. De agerar å dina vägnar. De

ÄR du. Du kan inte förneka dem. Du kan inte distansera dig från dem. Du kan inte säga att de bara jobbar för egen sak.

Från första början, kort efter Sexdagarskriget, välsignade Israel bosättarrörelsen och sade att den var ett Guds och nationens verk. T o m Shimon Peres, som leder dem som vrider sina händer och påstår att dessa bosättare är ena riktigt onda ena, onda grabbar som borde få smisk av sina mammor; t o m Peres åkte i ett tidigt skede och vid ett kritiskt ögonblick till bosättningarna för att ställa sig på deras sida. Det hade inte blivit något Hilltop Youth, ingen Baruch Marzel, ingen Yigal Amir om inte Israels maktelit först hade godkänt The Greater Israel Gush Emunim-rörelsen.

Många israeliska kommentatorer rycks med och talar om en cancer i statskroppen. De mest extrema av bosättarna är inte oförenliga med Israel, de ÄR Israel. Se på den israeliska regeringen, på Knesset! Dessa ljusa, skinande ansikten som representerar Israel i världen skulle lika gärna kunna kasta stenar och Molotov-cocktails på IDF-officerare om de bara tog av sig sina kostymer och slipsar (när de har på sig dem). Lieberman? Tidigare medlem i Kach. Yaalon? Trotsade premiärminister Sharon genom att vägra att evakuera bosättarna i Gaza. Netanyahu? Som öppet talade om att slänga ut palestinier med israeliskt medborgarskap så sent som 1988. Det finns nästan ett fint nät av ideologisk övertygelse och handling mellan den nuvarande styrande eliten i Israel och bosättarna.

Vad bör göras? Det är en av de svåraste frågorna att besvara. Det är därför jag har börjat misströsta om att ett svar kan komma inifrån Israel. Fram tills att Sharon "dog" trodde jag att han i sina goda stunder skulle ta sig an bosättarna på samma sätt som Ben Gurion tog sig an Begin genom att 1948 sänka Altalena. Nu när Sharon är borta, finns där ingen. Tzipi Livni? Äh, lägg av nu! Hon kommer nog inte ens att vinna nästa primärval för Kadima, minst av allt bli premiärminister. Barak då? Tänk inte ens tanken! Så vem?

Nyckeln är inte intervention. Israel håller snabbt på att förvandlas till ett Serbien eller Sydafrika under apartheidtiden eller Putins Ryssland. Det är en fredlös nation. En nation utan lagar men med infall och nycker. Det Bibi vill ha, det får han. En TV-kanal som sänder dokumentärer som är kritiska mot dig? Stäng ner den! En NGO som avslöjar orättvisor som armén eller säkerhetstjänsten begått? Stäng av kranen till utländskt bistånd!

På samma sätt får bosättarna det de vill ha. De är aldrig nöjda med en halv limpa bröd när de skulle kunna få en hel. Och allt detta inbegriper undantagslöst en palestinsk by eller familj som äger en fruktträdgård eller en brunn som skulle se jättefina ut med några klatschiga nya

bosätтарhus med tegeltak på just den marken. Bosättarna har stöld i sina hjärtan, vilket betyder att Israel är en nation som bygger på stöld. Och det går inte att skilja mellan bosätтарpolitik och sionism (såsom Israels politiska elit tillämpar den) eller israelisk känsla av nationell identitet. De är utbytbara. Det är därför jag misströstar om att någon israelisk ledare skulle kunna tänkas ha den politiska viljan att genomföra en riktig politisk självmordspakt för att utplåna bosätтарna som grundval för makten inom Israel. För det är vad som krävs. Det kan inte finnas någon kompromiss, inget tal om att bosätтарna må vara kriminella men inga terrorister, så som Bibi säger. Någon måste se detta gissel i vitögat och säga: vi har sett fienden och han är vi. Annars pratar vi bara om fasader.

Problemet för liberala sionister är naturligtvis att de ger hopp om att Israel kan rädda sig självt, något jag inte längre tror.

Richard Silverstein på bloggen Tikun Olam

<http://feedproxy.google.com/~r/richardsilverstein/ZOfh/~3/DWAdPTES0uY/>

?utm_source=feedburner&utm_medium=email

Översättning: Anja Emsheimer

Högsta domstolen: Israeliska företag får profitera på Västbankens resurser.

Israels Högsta domstol säger att folkrätten inte passar till "verkligheten på marken" av den långvariga israeliska ockupationen

Israeliska företag har rätt att exploatera Västbankens naturresurser för ekonomisk vinning, enligt ett utslag av högsta domstolen, som säger att folkrätten måste anpassas till "verkligheten på marken" vid en långvarig ockupation. —>

Högsta domstolen avslag en petition som väckts av en israelisk människorättsorganisation mot stenbrytningen. som genomförs av israeliska företag på Västbanken. Yesh Din hävdade att stenbrytningen var olaglig enligt internationell rätt eftersom den exploaterade naturresurser på det ockuperade området till förmån för den ockuperande makten.

Men förra veckan slog Domstolen fast att det ockuperade områdets ekonomiska utvecklingen inte kunde frysas på obestämd tid vid en långvarig ockupation. Den tillade att stenbrytningsföretagen inte förstörde ”kapitaltillgångarna” av Västbankens naturresurser, och skapade sysselsättning för palestinerna.

Befintliga israeliskägda stenbrott bör tillåtas att fortsätta med sin verksamhet, men inga nya skulle öppnas, fastslog domstolen, vilket återspeglar den israeliska regeringens position.

Yesh Din sade att domslutet skulle kunna tillämpas på andra ekonomiska områden inom ockupationen, såsom vatten resurser och besittning av arkeologiska skatter.

Dess inlaga mot staten Israel och tio israeliska företag, som bedriver stenbrott på Västbanken, krävde ett stopp för alla israeliska stenbrott och all gruvverksamhet, och att inga nya licenser utfärdades. Den sade att Israels stenbrytning på Västbanken var olaglig och ett ”brutalt ekonomiskt utnyttjande av ockuperat område för staten Israels, ockupationsmaktens, behov, ”.

Enligt en rapport från den palestinska myndigheten om de ekonomiska kostnaderna av den israeliska ockupationen som publicerades i september, är det potentiella produktionsvärdet från israeliskt kontrollerade gruvor och stenbrott på Västbanken uppskattningsvis 6 Mrd SEK per år.

Yesh Din citerade ett dokument från det israeliska Inrikesministeriet från 2008, som sade att de flesta gruvorna och stenbrotten i området C på Västbanken (omkring 60% av territoriet som är under israelisk militärkontroll) ägs av israeliska företag. Tre fjärdedelar av den totala utvinningen säljs i Israel.

Michael Sfard, Yesh Din's juridiska rådgivare, sade: ”Brytning av naturresurser på ockuperat område till förmån för den ockuperande staten är plundring, och domstolens resonemang om att en långvarig ockupation bör behandlas på ett annat sätt kan inte legalisera en ekonomisk verksamhet som skadar de ockuperade invånarna.”

Hanna Barag av Yesh Din, sade att domslutet var ”farligt”. Domen bygger på antagandet att längden på ockupationen gjorde att Israel kunde anpassa internationell rätt. ”Det tillåter Israel att bokstavligen stjäla landet”, sade hon. Israel har ockuperat Västbanken i mer än 44 år.

Vid ett stenbrott nära den israeliska bosättningen Kochav HaShacher, djupt inne i Västbanken tillbakavisade direktören Ami Soshani Yesh Dins argument. Han sade att palestinerna gynnades av bolagets verksamhet.

Marken där stenbrottet är placerad beslagtogs av Israel. Bolaget som ägs av bosättningen och drivs av ett separat bolag, ligger nedanför den palestinska byn Kfar Malek.

Det bryter cirka en halv miljon ton dolomitsten varje år, och 20 av dess 25 anställda är palestinier. Soshani säger att största delen av produktionen stannar på Västbanken, och säljs antingen till bosättningar eller till palestinska betongfabriker. ”För palestinerna är detta ett viktigt centrum. Palestinska byggföretag vet att de inte blir lurade och få en bra produkt. De palestinska arbetare här stödde inte petitionen, eftersom de visste att den kunde påverka deras försörjning”, sade han.

Själva landet, sade han, har blivit lovat till judarna. ”Detta är vårt arv, vi fick detta land från Gud.” Det finns ingen anledning varför judar och palestinier inte kunde ”stanna och leva tillsammans” på detta land, tillade han. Shoshani sa att hans största bekymmer var miljön. ”Denna typ

av mineralbrytning är skadlig. Det skapar fula sår i landskapet.” En geologisk undersökning visade att det fanns potential för ytterligare 20 års brytning på platsen.

Som svar på domen, sa Yesh Din: ”manipulationen av lagen, som förbuder att skada egendom på ockuperat område skapar en rättslig grund för irreparabel ekonomisk exploatering av ockuperat område ... vid första anblick tillåter det nya utslaget ockupanten (vid en långvarig ockupation) att dra obegränsad nytta av de varierande tillgångarna som finns på det ockuperade området: att pumpa ut dess vattenkällor, att överföra dess arkeologiska skatter till andra ställen utanför territoriet, att använda arealer för sopdeponering, att sälja offentliga fastigheter, med mera.”

Harriet Sherwood

The Guardian, 3 januari 2012

http://www.guardian.co.uk/world/2012/jan/03/israeli-companies-west-bank-resources?CMP=twg_gu

Översättning: Ilan Cohen

Rebells fredspris 2011 till Jonatan Stanczak

”Hans engagemang för det palestinska folket når inga gränser. Under fyra år bodde han i flyktinglägret i Jenin och var med och återuppbyggde det kulturcenter som förstörts under andra intifadan och grundade The Freedom Theatre tillsammans med den nu mördade Juliano Mer Khamis. Sedan Julianos död har han gett sitt fulla stöd och engagemang till teatern. Han är också en av drivkrafterna bakom Ship to Gaza, oerhört engagerad

Prisutdelare: Sara Gebran (till vänster)

Priset togs emot av Salam Abu-Iseifan (till höger)

<http://www.rebellsfredspris.nu/om-priset>

inom Judar för Israelisk-Palestinsk Fred och en outtröttlig, passionerad aktivist för mänskliga rättigheter i de ockuperade palestinska områdena. Rebells Fredspris 2011 går till Jonatan Stanczak.”

Nu är det er tur

Det är mycket möjligt att det bara kommer att finnas en stat mellan Jordanfloden och havet – varken vår eller deras utan en gemensam. Troligtvis blir det... uppenbarligen inte en demokratisk som den som finns idag.

Jag har lyssnat mycket uppmärksamt på den aktuella diskursen inom högern. En del av talarna uttrycker ånger, andra undrar ” Vad har hänt med oss?” medan andra åter klagar: ”De går emot oss, dessa ungdomar som bråkar.”

De har en gemensam nämnare: vänstern, en förfärlig, skum fiende som är skuld till allt som har gått fel för dem. En slug och oåtkomlig djävul som kontrollerar media, premiärminister Benjamin Netanyahus kontor och världsdiplomatin. Om det inte vore för vänstern, skulle alla ha förstått det som är bra med dem, klagat huliganerna när de försöker se eländiga ut. Det är intressant att se hur länge de kommer att vara rädda för denna fågel-skrämma som inte ens imponerar på sig själv längre.

Under större delen av de gångna 30 åren har högern kontrollerat regeringen. Laborpartiet befriade dem från sitt grepp endast under en mycket kort tid. Det historiska Laborpartiet ville aldrig acceptera det faktum att israeler föredrog Likud och deras underhuggare. Det gick aldrig med på att upphöra att vara en del av regeringen för att bli ”ett fikonlöv par excellence”, kashrut-certifikatet för

högerns misslyckanden inom varje område – och de som utrotar all dess ohyra.

Mycket välvilligt beslöt Ehud Barak att ge Laborpartiet dödsstöten och skicka sina tidigare kollegor att sitta och häcka i opposition. Bara tiden kan utvisa hur deras själ och värderingar åter kommer att ta form. En sak är tydlig: Netanyahus nuvarande regering har inte några inslag från vänstern, ej heller är det påverkat av något vänsterparti.

De är helt ensamma där. All den här skiten tillhör dem, och de måste städa upp den på egen hand. Det är så ett högerparti ser ut när det inte har en utsliten barnvakt. Det här är deras drömkoalition – en högerns lagstiftning, förenklad nationalism och grym ekonomi. Det är så de är. Det är dem som nationen röstat fram och det är dem de har fått.

Vi får inte störa dem. Låt dem fortsätta till vägs ände. Ända fram till slutet av deras lagstiftningsmöjligheter och till slutet av deras politiska förståelse. Låt dem regera. Det är inte bara förbjudet att ingripa; man måste även avstå från alla slags samtal med dem. När de låter folk rösta på deras idiotiska lagar, bör man avstå från att votera. Låt dem inte säga att de genomförde lagstiftningen med en majoritet över en minoritet. Man ska inte spela med i denna demokratiska handling som bara avser att vilseleda oss alla. Dessa röster i Knesset måste äga rum utan att någon ur minoriteten är närvarande, bara den religiösa högerdiktaturen.

Oppositionen bör inte längre ta egna initiativ till åtgärder för fred; det förvärrar bara situationen. De skapar en illusion här hemma eller utomlands att den nuvarande verkligheten är tillfällig. Att det fortfarande är möjligt att stoppa tillbaka de övergödda andarna i deras lilla flaska. Men det är en cynisk villfarelse för det är inte möjligt. Vi har redan passerat gränsen där ingen återvändo längre finns.

Hittills har vi, som eftersträvar fred, vandrat genom världen, spritt hopp om att det snart skulle finnas lösningar, medan de var upptagna med att åstadkomma nedslående förhållanden på markplanet. Med tiden blev vår retorik segerrik (Netanyahu sade ”två stater”), men den dog. Deras handlingar segrade och dödar redan oss alla...

Så nog med illusionerna. Det finns inte längre två stater mellan Jordanfloden och havet. Låt Knessetmedlemmarna inom högern, familjerna Katz och Elkin, resa

världen runt och visa skönheten i sina ansikten utan det bedrägliga lagret med smink som vi försedde dem med.

Under tiden måste vi fundera över hur vi kan komma in i den nya israeliska diskursen. Den har en spännande potential. Nästa diplomatiska formel som kommer att ersätta ”två stater åt två folk” kommer att bli en civil sådan. Alla mellan Jordanfloden och havet har samma rätt till jämlikhet, rättvisa och frihet. Med andra ord: det finns en mycket rimlig chans att det bara blir en stat mellan Jordanfloden och havet – varken vår eller deras utan en gemensam. Sannolikt blir det ett land som präglas av såväl nationalism, rasism och religiös diskriminering. Detta land skulle klart inte vara demokratiskt, som det som finns idag. Men det skulle kunna bli något fullständigt annat. En enhet med en gemensam bas för åtminstone tre spelare: en ideologisk höger som är förberedd att undersöka genomförbarheten; en vänster, där en del har börjat frigöra sig från illusionerna om en ”judisk och demokratisk”; och en inte obetydlig del av den palestinska intelligentsian.

Det konceptuella ramverket måste man enas om – en demokratisk stat som tillhör alla dess medborgare. Det möjliga innehållet skulle kunna bli en bördig jordmån för argument och kreativitet. Detta är en möjlighet som är värd att pröva, trots vår grandiosa erfarenhet av att missa alla möjligheter och då anklaga alla andra utom oss själva.

Avraham Burg

Ha'aretz, 23 december 2011

<http://www.haaretz.com/print-edition/opinion/now-it-s-your-turn-1.403059>

Översättning: Anja Emsheimer

En stat , två stater?

***D**et pågår en idédiskussion angående om en gemensam stat är en bättre väg att gå än det klassiska kravet på tvåstatslösning. Här följer referat av två inlägg i debatten. Artiklarna går att läsa i sin helhet på www.jipf.nu under fliken Media*

Resolutions and "Solutions" After Palestine's Statehood Bid

I sin artikel tar Michael Neumann upp argument mot de senaste årens vurmande för en enstatslösning. Debatten de senaste åren har fått det att låta om att Israel-Palestinakonflikten är ett moralfilosofiskt problem där man bara behöver *tänka* fram en bra lösning – när det som krävs är uppoffringar, politiska beslut och en realistisk syn. När Israel inte vill släppa de ockuperade områdena är det dödfött att tro att hela landet skulle kunna bli en icke-judisk (om än inte arabisk) stat. Israeler kommer att aldrig gå med på att bli en minoritet i ett demokratiskt och jämlikt israel. Neumann bemöter argument mot tvåstatslösning, som att det skulle innebära att svika det palestinska folket, eller ge upp kraven på rätten att återvända.

Hans analys är i korthet att hur stort landet Palestina blir är något frikopplat från individers rätt till sin egendom och att

enstatslösningen är en utopisk idé som inte kan genomföras.

There's Nothing Idealistic About the One-State Solution

Även som förespråkare för en enstatslösning hittar Jonathan Cook mycket att hålla med om i Neumanns text; konflikten kommer aldrig att lösas genom att världen övertygas om att Palestinierna har rätt utan genom att förändringar i omkringliggande länder tvingar Israel till insikten att staten nuvarande beteende är ohållbart. Mycket tyder på att den här typen av förändringar är på väg, i allt från ett ökat hot om kärnvapen från Iran och Hizbollahs ökade militära makt till demokratirörelser i nordafrika och USA:s minskade inflytande i regionen. Men, Neumann har enligt Cook fel i att man måste idealist och totalt världsfrånvärd för att se enstatslösningen som en del av framtiden. Det är snarast den mest realistiska beskrivningen av vad som kommer hända de närmsta decennierna och bevis för detta presenteras senare.

Skribenterna är överens om vilka yttre faktorer som kommer att sätta press på Israel och leda till att man inser att det kostar för mycket, i pengar och anseende, att upprätthålla ockupationen. Neumanns text fokuserar på att Israel därmed

kommer att tvingas gå med på en tvåstatslösning, men tar inte upp vad en sådan skulle innebära. Cook listar ett antal minimikrav såsom att förflytta 500.000 bosättare, lämna över östra Jerusalem och 22% av landet, rätten att upprätta en palestinsk armé (rimligtvis sponsrad av Iran eller Saudiarabien) och att skydda sig från spionage och avlyssning samt rätten till öppna gränser, vatten och en passage mellan palestinska områden.

Även om vi ignorerar den inverkan en massiv folkförflyttning skulle ha på ett samhälle som redan skakas av sociala konflikter eller den ilska som skulle gro hos de hundratusentals palestinska flyktingar som ska pressas in de resurs-svaga före detta ockuperade områdena är det här krav som det kommer kräva en hel del av Israel för att uppfylla.

Neumann presenterar en rad argument för varför en enstatslösning inte skulle fungera – men hans bevis (såsom rätten att återvända, eller den bristande legitimiteten för den palestinska myndigheten som representant för alla palestinier) är även problem för tvåstatslösningen! Att han dessutom presenterar den ”sionistiska hysterin” i USA:s kongress och det kanadensiska stödet för samma politik som ett trivialt problem får hans argument att ockupationen lever farligt att framstå som mycket starkare än det i själva verket är. Ockupationen är mycket mer än bara bosättningar.

- Det är den messianska industrin, som hållit Israel i sitt grepp i decennier. Denna numer dominerande religiösa undervisning förgiftar de unga och övertygar blivande officerer i armén om dera gudomliga rätt att utrota palestinierna.

- Det är de ultraortodoxa som trots sin skeptiska inställning till sionismen anser sig ha mer än rätt till allmosor från staten. De styr flera stora urbana områden på Västbanken som helt genomsyras av deras separatistiska, religiösa livsstil. De är samhällen som ställer sig utanför lagen och invånarna här kommer aldrig överge sina hem, skolor och synagogor.

- Det är den stora och framgångsrika fastighetsmäklarsektorn som i årtal plundrat och sugit ut de palestinska områdena och om ständigt står med köpta politiker i sina fickor.

- Det är jordbruksindustrin som överlever tack vare sin stöld av både land och vatten.

- Det är den genomsnittlige israelen som redan varit beredd att ta till gatuprotester mot höga levnandsomkostnader. Hur reglerar de när mat och vatten får sin sanna prislapp?

- Det är den stora och lukrativa industri som producerar högteknologiska vapen och annan militär utrustning som grundar sina världsomspännande försäljningsframgångar på att alla vapen och övervakningssystem är testade och klara på ockuperad mark.

- Det är alla de som arbetar med att övervaka och kontrollera de ockuperade områdenas palestinska befolkning – en karriär som brukar leda rätt upp till samhällets topp.

Att bli av med allt detta kommer inte att bli lätt och det kommer inte att bli billigt. Men, inget av detta är viktiga argument för enstatslösningen. Den israeliska eliten har allt att förlora om ockupationen upphör, såväl ekonomiskt, politiskt och moraliskt. När de börjar vrida sina händer av oro, finns det då anledning för oss på ”andra sidan” att oroa oss för att de använda den brända jordens taktik och förstöra allt de kan? Nej, troligare är att de, när de ser att deras dagar av pengatvätt är över, flyr landet varhelst deras andra pass kan ta dem.

Kvar blir en rad minoriteter, som inte har samma trådar att dra i hos USA:s kongress, som inte har den drivkraft eller erfarenhet för att fortsätta styra krigskeppet Israel. Utan det lim som förut hållit ihop det sionistiska projektet blir det viktigt att

hålla fred med sina grannar, både inom och utanför statsgränsen.

Därför blir Neumanns argumentation så underlig. Hur är enstatslösningen det stora hot som han gång på gång lyft fram det som? Enligt hans egen åsikt kommer Israel endast att böja sig för ett yttre militärt hot, så då skulle vår ”idealism” inte kunna påverka i någondera riktningen. Skulle inte en stor grupp palestinier, som övertygats om att en rättvis enstatslösning vore den bästa vägen att gå, skulle det inte lägga extra kraft bakom de materiella faktorer som pressar Israel mot en tvåstatslösning – om inte annat så för att undvika att bli tvingad till en enstatslösning av sina grannländer?

Kort sagt, hur man än vrider och vänder på det, kan propagering för en enstatslösning bara leda till att skynda på fallet för den israeliska elit som förtrycker palestinerna, aldrig tvärt om. Så varför lägga så mycket energi på att tala emot det?

Rebecca Weisberg

Israels Good Life Revolution

Stater, säger Aristoteles, har tillkommit av hänsyn till livets nödort, men fortsätter att existera för att upprätthålla det goda livet. Naturligtvis kunde på Aristoteles tid, långt före konsumismen, det goda livet inte reduceras till köpkraft och hög levnadsstandard. Det goda livet var snarare ett

liv värt att leva - ett liv styrt av föreställningen om vad det innebär att vara människa...

Det israeliska samhället är unikt genom att det har grundat sin fysiska existens på en föreställning om det goda livet. Att leva det goda livet, enligt den dominerande

israeliska ideologin, är att vara tillräckligt säker från fysiska hot, vilket är anledningen till att varje aspekt av livet i Israel är styrt av begreppet säkerhet. Vi har ett kraftfullt "säkerhetssystem" under överinseende av våra "säkerhetsstyrkor", ledda av vår "minister för säkerhet", som kommer att parera eventuella "säkerhets-hot" tills vi är, ja, tillräckligt säkra (alla termer inom citattecken är bokstavliga översättningar av hebreiska fraser som är centrala i den israeliska politiska kulturen). Vad denna säkerhet är till för, vilket högre syfte den tjäna, är en fråga som sällan ställs och aldrig besvaras.

Det är just denna vilja att betala för "säkerheten" som gjorde sommarens utbrott av trots så förbryllande. För regionen befann sig i kaos, palestinierna var på väg till FNs Säkerhetsråd, relationerna med Turkiet höll på att raseras, och, så vitt vi känner till, var iranierna ivrigt upptagna med att anrika sin uran. Om något, borde vi i detta läge allt mer intensivt söka tröst under säkerhetsapparatusens skyddande vingar.

Sommaren var över oss, september närmade sig, och regeringen började, utan att dölja en anstrykning av nöjd förväntan, förbereda oss för en tredje intifada.

Men då gav den traditionella dvalan vika för en aldrig tidigare skådad explosion av social oro, som kulminerade i de största massdemonstrationerna i landets historia.

Ute på gatorna övade israelerna snart på ett emblemiskt slagord som tycktes förena de olika delarna av det israeliska samhället: "Folket kräver social rättvisa!" I både rytm och innehåll, var den ramsan

baserad på stridsropet från de unga tunisier och egyptier som inledde den arabiska våren: "Folket vill störta regeringen!" Vad var särskilt intressant är att det var ganska klart att "folket" i fråga inte var "det judiska folket" - en metafysisk, historisk enhet som israeliska regeringar alltmer betraktar som sin valkrets. Nej, massorna på gatorna bildade en materiell och historisk politisk kropp. De var israeler. Man frestas nästan att säga att en nation föddes i somras i den sextioåriga staten Israel.

Journalister begränsade protesterna från början som "boendeprotest" eller "medelklassprotest." Detta gav många förståsigpåare och politiker möjlighet att tillrättavisa de protesterande. De porträtterades som bortskämda barn med "rika människors problem". Avigdor Lieberman, Israels krigförande utrikesminister, gjorde en spydig iakttagelse att alla restauranger i Tel Aviv var fullpackade, och en borgmästare från Netanyahu's Likud rådde premiärministern att ignorera protesterna eftersom "allt de på Rothschilds tältstad önskade var att äta sushi och röka vattenpipa."

Dessa nedsättande kommentarer speglade en djup missuppfattning av demonstranternas faktiska motiv. För ännu i ett tidigt skede, när protesterna fortfarande fokuserade på stigande hyror och höga priser, hävdade få människor att de var för fattiga för att ha råd med livsmedel.

Men den ilska som här kom till uttryck var något nytt. När israelerna lanserade sin första effektiva konsumentbojkott en månad före utbrottet av social protest, hävdade de inte att de tre shekel som lagts

på priset på mjukost efter avlägsnandet av den statliga priskontrollen under 2008 var oskäligt. De uttryckte bara sin förståelse att prisökningen inte var ett resultat av objektiva ekonomiska förhållanden, utan snarare av girigheten hos de nya ägarna av Israels nyligen privatiserade största mejeritillverkare och statens retirering från allt ansvar.

De avsåg sin roll som finansiärer av yachter och jetsetliv bland Israels lilla krets av motbjudande rika. De protesterade, kort sagt, eftersom de förstod att de var trampade på, svindlade och grundlurade.

Några inom Israels ekonomiska etablisseman blev faktiskt glada av händelsernas utveckling. Dagstidningen Haaretz affärsbilaga försökte snabbt anknyta protesterna till sin kampanj mot marknadens misslyckanden, särskilt problemen med ekonomisk koncentration och bristande konkurrens. Men protesterna handlade inte om marknadens misslyckanden. De handlade om marknadens misslyckande att ge oss möjlighet att utveckla och förverkliga vår förväntan om det goda livet. Och detta ekonomiska misslyckande är bara en del av ett mycket större misslyckande i den israeliska politiska kulturen, våra institutioner och vårt samhälle att ge en positiv livssyn, en föreställning om det gemensamma bästa som är mer än att bara överleva.

De som följt sommarens händelser genom pressens ögon måste tro att jag helt har missuppfattat alltihop. När allt kom omkring var Israels avenyer kantade med tältande som krävde billigare bostäder och

återsättande av det krympande antalet sociala tjänster. Det handlade om att leva väl, inte om ett bättre sätt att leva. Visserligen var dessa centrala orsaker till missnöje. Men här är Daphni Leef, protesternas inofficiella ledare, nyligen i en intervju:” Jag slog upp ett tält för att jag blev sjuk av systemet, inte på grund av bostadsfrågor ... Förmågan att skapa, att drömma har togs ifrån mig. Jag var personligen berövad min intellektuella frihet, min kreativitet var blockerad ”.

Vad har levnadsomkostnaderna att göra med intellektuell frihet och kreativitet? Kanske är det den ökande medvetenheten om att de systematiskt fötryckande livsvillkoren är ett tecken på sociala och politiska förhållanden som reducerar oss till ynkliga överlevare. Det är förödmjukelsen över att behöva ge efter för din hyresvärdas nyckfulla hyres-höjningar trots att den stora majoriteten av medborgarna kräver hyresreglering och allmännyttan – och den nästan absoluta förvisningen att deras krav aldrig kommer att omsättas i politik. Och kanske har det något att göra med det faktumet att bara tre dagar innan Leef slog upp sitt tält på Rothschild Avenue antog Knesset en lag som förbjuder israeliska medborgare att stödja politiska bojkotter mot Israels bosättningar på Västbanken.

Leef, vars första framträdanden som taleskvinnor för de sociala protesterna var förvirrade och oartikulerade, förvandlades snabbt till en övertygande röst - mindre för de konkreta kraven från massorna som anslöt sig till henne som för den underliggande oro, förhoppningar och engagemang som fick dem att gå ut på gatorna. Hon var klok nog att

beröva bosättarna och deras sympatisörer deras största tillgång: fräckheten att tala för folket. Hon förstod att tältstäderna och mass-mötena handlade om mycket mer än livskvalitet, att de i själva verket handlade om livets mening - inte, Gud förbjude, den luddiga filosofiska frågan om varför vi är här, utan den smärtsamt konkreta frågan om varför vi är här i Israel. Och om verkligen att bara vara här är allt det handlar om.

Det är först när Leef fann sin ton på det rekordstora rallyt den 3 september som hon hade mycket mer att prata om än hyror och priser. Hon sa att hennes generation växte upp på en moral av konkurrens, varje människa för sig själv, att vi var berövade, kort sagt, känslan av det gemensamma bästa för samhället. Hon var modig nog att inte skygga inför roten till detta sociala missnöje i vår heligaste ikon: ”Det är dags för begreppet ”säkerhetsläget ”att sluta vara ett värde och gå tillbaka till att vara vad det verkligen är - en situation. Och en som måste ändras på.” Hon anklagade regeringen för att söndra och härska, för att överge de gamla och sjuka och marginalisera sina egna medborgare. Men den verkligt gripande delen kom när Leef reflekterade över sitt eget liv, och vårt.

”Jag är 25 år gammal. Mina största minnen från uppväxten i Israel är det andra Libanonkriget, terrorattackerna, vänner som blev dödade, mordet på Rabin, Gilad Shalit. För att inte nämna det faktum att jag är den tredje generationen till överlevande från Förintelsen. Detta har varit mitt medvetande, händelser och minnen fyllda med död, sorg, smärta, rädsla och en känsla av att allt är tillfälligt.

De sociala protesterna skapade ett sammanhang av liv. Detta är det viktigaste uppvaknandet vi haft. Vi är inte här bara för att överleva, vi är här för att leva. Vi är inte här bara för att vi inte har någonstans att ta vägen. Vi väljer att vara här, vi väljer att vara på ett bra ställe, i ett rättvist samhälle. Vi vill leva i ett samhälle, som samhälle, inte som en samling individer som sitter framför en låda - TV - . och vart fjärde år röstar i en annan låda, valurnan.”

Efter att ha känt sig infångad, fortsatte Leef, förstod hon helt plötsligt att hon var placerad i en bur:

”De vill hålla oss på en nivå av förtvivlan eftersom förtvivlan utesluter hopp och utan hopp finns det ingen möjlighet till förändring, och där det inte finns möjlighet till förändring finns det inget att leva för. Men så snart vi förstod det denna sommar, gick vi dag efter dag ut på gatorna och gjorde klart inte bara för regeringen, utan också för oss själva, att vi har något att leva för. Och så snart vi förstod det, så snart vi började tänka på morgondagen tillsammans var vi alla befriade ”.

Denna känsla av befrielse kommer från insikten att det totalt sett goda i samhället består i mer än bara att existera, att våra identiteter är öppna, och att vi har förmåga att reflektera kring dem. Detta kommer från insikten att vi vill delta i skapandet av det samhälle vi lever i, och att detta kräver att åtminstone några frågor lämnas öppna, att inte varje slutsats är given. Israels grundande är över, hoten framöver oss är inte längre existentiella, utan essentiella; kampen för överlevnad

måste ersättas med en kamp för det israeliska samhällets etik.

Sommarens demonstrationer var revolutionerande - men det var en revolution av ett udda slag. Vanliga revolutioner syftar till att störta regeringar. Men att störta den nuvarande israeliska regeringen i detta skede skulle vara ödesdigert, då i bästa fall samma koalition skulle väljas igen och i värsta fall lyfta Lieberman till makten.

Varför skulle så många människor rösta på en politiker som våldsamt föraktar folkliga protester som stöds (enligt vissa undersökningar) av nära 90 procent av medborgarna? Eller välja om en premiärminister som aktivt berövat dem en känsla av solidaritet för att inte tala om alla de sociala tjänster som de har rätt till och desperat behöver? Detta är den springande punkten i Israels politik.

När man reflekterar över det, kan man säga att den israeliska politiska kroppen inte är riktigt suverän. I israelisk politik är suveräniteten en term som vanligtvis förknippas med territoriet. När terrorister tar sig över gränsen vid Gaza beklagar de säkerhetshetsande ledarskribenterna vår skadade suveränitet. Men det faktum att det politiska etablissemanget så tydligt och systematiskt är utan kontakt med de intressen och uttalade önskemål som finns hos den stora majoriteten av medborgarna tycks aldrig skada vår suveräna integritet. För i Israel, handlar politik inte om folkets intressen och vilja, utan är helt enkelt synonymt med frågan om Palestina. En fråga som det finns en sådan överväldigande enighet om att allt och alla mals ner genom att slåss om det.

Daphni Leef och hennes kollegor som arrangerat de sociala protesterna gjorde ett smart drag genom att undvika "politik." Det som har hänt denna sommar skulle ha varit fullständigt omöjligt om den grundläggande frågan i israelisk politik hade förts upp på bordet. Men det hindrade dem också från att verkligen revolutionera Israel. Hannah Arendt sade: "Revolutioner är de enda politiska händelser som konfronterar oss direkt och oundvikligen med problemet början." Israeler är inte redo att konfrontera problemet med deras statsskicks början, och det är därför en israelisk revolution, nästan per definition, är handikappad från början.

Det återstår att se om detta bara var enda svala, eller om israelerna verkligen är redo att leva upp till föreställningen om det goda livet som de började bygga. Här krävs en radikal förändring av deras förståelse av politik: att politik inte bara handlar om att garantera vår säkerhet och hävda vår suveränitet över ett ockuperat område. Politik är snarare hur vi väljer att leva i detta land, och dessutom vem som ska räknas in i detta "vi". För kampen om själen i det israeliska samhället kommer inte att lösas utan grundläggande omvandling, och genom att gå hela vägen tillbaka till början. Och när den revolutionen slutligen kommer, kommer den eviga frågan om israelisk "politik", frågan om vår relation till våra med-Invånare i landet, att lösa sig av sig själv.

*Avner Inbar
född i Jerusalem, är en aktivist i
Sheikh Jarrah rörelsen och är
doktorand i politisk filosofi vid
University of Chicago*

Översättning: Maria Bergom Larsson

Iran vinner

För att få ett slut på existensen för en judisk stat, för att utplåna Israel från kartan är detta det enda som Iran behöver göra: ingenting.

Vart man än vänder sig kommer samma fråga. Med hundra olika uttal, hos grönsakshandlaren, tandläkaren, i skolbiblioteket, gymmet. Från garaget till synagogan, frågan ändrar sig inte: Kommer vi att attackera Iran?

Låt oss anta att Israel bestämmer sig för att ensamt göra det. Låt oss anta att Iran sköter sig självt och befinner sig några år, eller några månader, eller ett stenkast från att montera sin kärnvapenläggning.

Iran vinner på just det som många israeler nu ser att Israel självt håller på att förvandlas till: Iran.

Inte därför att vår justitieminister citerades vitt och brett när han för ett möte med präster och religiösa domare berättade att ”steg för steg kommer vi att ge tillbaka Torans lagar till Israels medborgare, och vi kommer att förvandla Halakhan (judisk religiös lag) till bindande lag för nationen”. Senare sade minister Ne’eman att han hade blivit missförstådd.

Och inte därför att vår premiärminister har knyckt en sida från Islamiska republikens regelbok och krävt att Israel hädanefter uttryckligen ska erkännas som en judisk stat.

Det där var idel förspel. Det där var finter, bedrägerier, den typ av dimridåer som Iran lägger ut för att hålla undersökningar på avstånd. Det som spelar roll är vad Israel har gjort sen dess.

Den ena lagstiftningen efter den andra, regeringsorder och prästerlig fanatism, bigotteri, mygel och utpressning som snabbt förändrar Israel till den enda före detta demokratin i Mellanöstern.

Vi tvingar tillbaka Iran. Och för varje steg vi tar emot detta slut, vinner Iran.

Varje gång en byråkrat i svart – skenbart, demonstrativt, en rav, en rabbi, en man av hög rang ? kan diskriminera kvinnor; varje gång han kan förneka dem tillträde till heliga platser och förvisar dem till bakre delen av bussarna; varje gång han kan förhindra att en kvinnas ansikte visas i offentlig reklam; varje gång han kan bestämma när och var och om de – som soldater, som studenter, som dyrkare – får sjunga eller dansa eller tala eller bara stå eller t o m närvara vid judiska gudstjänster, vinner Iran.

Varje gång en knäpp predikant av inflytelserik familj försenar ett viktigt sjukhusbygge och svingar runt en egen vodoodocka; varje gång han avskaffar de religiösa rättigheterna för reformjudar, förnyelsejudar, konservativa, rekonstruktionistiska och t o m ortodoxa judar och rabbis; varje gång han hindrar etiopiska eller marockanska skolflickor

från att gå i samma skola som ashkenazi-flickor, vinner Iran.

Varje gång en så kallad from jude sätter en extremistisk helig man över lagen och dess föreskrifter; varje gång han vanhelgar en moské, varje gång han förstör olivträd för palestinier; varje gång han attackerar araber med stenar; varje gång han hotar fredsaktivister i deras hem; och varje gång han kommer undan – vilket är varje gång – vinner Iran.

Varje gång som kabinettet och Knesset lägger fram antidemokratiska lagförslag som syftar till att kväsa menings-skiljaktigheter, tysta det arabiska språket, demonisera dem som verkar för mänskliga rättigheter samt sätta stopp för åsikts- och pressfriheten, vinner Iran.

Varje gång som den minoritet som är för ockupationen – här och i Diasporan – definierar utposten i den illegala bosättningen Migron som sionism, jämsätter Israels vitala strategiska intressen med den permanenta ockupationen av Västbanken och Östra Jerusalem, som är styrd av prästerskapet, Messias-orienterad och har mandat av Gud; samt utövar utpressning mot regeringen så att den undviker fredssamtal, vinner Iran.

”Om iranierna bara har tålmod,” påpekade veterankommentatorn Yaron London denna vecka, ”så kan de bespara sig ansträngningen med att utveckla en atombomb.”

Om Israel inte ändrar sig, skrev han i Yediot Ahronot, kommer det inom en generation att visa sig att de inom den egna befolkningen som erkänner Israel utgör en minoritet. Då kommer det att vara ”tveksamt att Israel är en nationell enhet och olik de omgivande nationerna: en teokratisk stat, fattig på både materiella och andliga ståndpunkter, fullpackad med människor och mycket lik det Iran som hotar oss så.”

Vill ni ha en förutsägelse? Här kommer en: Benjamin Netanyahu kommer att överleva Mahmoud Ahmadinejad i fråga om regeringsställning. Och så en till: Om saker och ting fortsätter som de har gjort under de senaste två åren så överlever Benjamin Netanyahu nog också den israeliska demokratin.

Vi håller på att bli Iran. Vi har inte lyckats mer med att hålla tillbaka kedjereaktioner i Knesset, i rabbinatet, i kabinettet, än vad vi har visat när vi har hållit tillbaka urananrikning i Natanz eller tungvattenproduktion i Arak. Kanske t o m mindre.

Vi verkar inte kunna hejda oss själva. Även om vi vet att det mycket väl kan bli detta och inte Ahmadinejads centrifuger som i slutändan medför döden för Israel.

Bradley Burston, 9.11.11
<http://www.haaretz.com/blogs/a-special-place-in-hell/iran-wins-1.394609>
Översättning: Anja Emsheimer

Viktiga opinionsyttringar om Israel/Palestina

Rättskänslan och den allmänna opinionen kring Israel/Palestina verkar återigen vakna upp. Kerstin Lundgren, Centerpartiets utrikespolitiska talesperson, menar att tiden nu är inne för Sverige att både erkänna Palestina som stat och rösta ja till Palestina i FN. Kanske än viktigare är den växande solidariteten inom den svenska arbetarrörelsen mot ockupationen och för fackliga, politiska och civila fri- och rättigheter för palestinierna. Ett nybildat fackligt nätverk, där bland andra Vårdförbundets ordförande ingår, kräver att det politiska trycket på Israel ökar. De uppmanar regeringen att verka för att EU skärper kraven på Israel och uppmanar riksdagen att verka för sanktioner till dess att Israel avbryter ockupationen. JIPF välkomnar och stödjer dessa initiativ och ser fram emot att få samarbeta kring ett aktivt opinionsarbete och bred politisk mobilisering kring dessa mål. Här följer den artikel nätverket Fackliga vänner till Palestina, publicerade i LO Tidningen (120113). **Jorge Buzaglo**

Nybildat fackligt nätverk kräver ökat tryck på Israel

Ett nybildat fackligt nätverk Palestina, där bland andra Vårdförbundets ordförande Sineva Ribeiro ingår, kräver att det politiska trycket på Israel ökar. Ett första delmål är att blockaden mot Gaza hävs.

Nätverket heter Fackliga vänner till Palestina och samlar förtroendevalda inom TCO, LO och Saco. I en artikel som

publiceras på LO Debatt uppmanar man regeringen verkar för att EU skärper kraven på Israel ”till dess att Israel respekterar folkrätten och FN:s vägledande resolutioner”.

Artikeln är undertecknad av 14 personer, bland dessa en förbundsordförande, Vårdförbundets Sineva Ribeiro. Även tidigare ordföranden i Vårdförbundet, Anna-Karin Eklund, samt två tidigare vice ordföranden, Ingrid Frisk och Helena Johanson, ingår i nätverket och står bakom kraven.

De talar om att många svenska fackliga organisationer sedan länge samarbetar med palestinska fack och reser på Västbanken och Gaza. ”Vi ser hur den israeliska ockupationen påverkar palestinernas dagliga liv, och hur mänskliga rättigheter och internationell rätt kränks.”

Nätverket förklarar att man är ”djupt oroad över situationen och av den oförmåga både våra folkvalda politiker och det internationella samfundet hittills visat när det gäller att i samverkan med berörda parter få fram en hållbar fred, som vilar på folkrätten och relevanta FN-resolutioner.”

De fackliga undertecknarna uppmanar nu riksdagen att, inom EU och andra internationella sammanhang, verka för ”lämpliga former av sanktioner till dess att Israel avbryter ockupationen.” EU:s handelsavtal med Israel vill man ska läggas på is. Ett första delmål är att blockaden mot Gaza hävs.

Möten mellan sörjande israeliska och palestinska familjer förbjuds

Anhöriga till palestinska terrorister som dödades i konflikten kommer inte att tillåtas delta i sammankomster mellan sörjande familjer som förlorat sina kära i terrorattacker, meddelade utbildningsminister Gideon Sa'ar.

Mötena, som anordnas av Parents Circle - Family Forum (PCFF) - en organisation som främjar försoning mellan sörjande palestinier och israeler - stoppades efter att föräldrar till elever i Kfar Saba klagat hos Utbildningsministeriet.

För flera månader sedan vände sig en grupp föräldrar till advokaten Hila Cohen, juridisk rådgivare vid Legal Forum for the Land of Israel, med en begäran att mötena avbryts.

”Att jämföra sörjande israeliska familjer med palestinska familjer är obegripligt, eftersom sådana diskussioner legitimerar terrorhandlingar,” skrev Cohen i ett brev till Utbildningsministeriet. Enligt skrivelsen avger de deltagande palestinierna i dessa sammankomster enbart läpparnas bekännelse till offrens familjer, medan deras verkliga avsikter är att stödja terrorism.

För att tillmötesgå deras begäran, beslöt minister Sa'ar att förbjuda terroristernas familjer att närvara vid mötena. ”Utbildningssystemet stödjer budskap om fred, försoning och dialog, och främjar en pluralistisk syn, men det finns inget

utrymme för en jämförelse mellan terroroffer och terrorister”, förklarade ministern. Palestinska familjer, som inte har varit involverade i terroristaktiviteter, och som har förlorat anhöriga i konflikten, kommer att få delta i mötena, tillade han.

Efter detta tillkännagivande beslöt några skolor att stoppa arrangemanget av dessa möten i protest mot det nya direktivet.

*Tamar Trabelsi-Hadad
25.12. 2011 i YnetNews*

*<http://www.ynetnews.com/articles/0,7340,L-4.166.475,00.html>
Översättning: Ilan Cohen*

Kommentar av IC:

Det vårdslösa användandet av begreppet ”terrorister” får YnetNews stå för. Medlemmar i Skolprojektet har träffat representanter för Parents Circle-Family Forum 2007, och blev mycket imponerade. Denna organisation skriver på sin hemsida:

”Det är, såvitt vi vet, första gången i världen att sörjande familjer, offer från båda sidor, ger sig ut på en gemensam försoningsuppdrag medan konflikten fortgår.

Bestående av flera hundra sörjande familjer, hälften palestinska och hälften israeliska, har The Families Forum spelat en avgörande roll sedan starten 1995, i att driva försoningsprocessen mellan israeler och palestinier. Forumets medlemmar har alla förlorat nära anhöriga till följd av våldet i regionen.”

The Feaermongers

(”Rädslans månglare”)

På årsdagen av David Ben-Gurions död ägde det vanliga minnesmötet rum vid hans grav i Sdeh Boker, en by i Negevöknen, där han bodde efter sin pensionering. Det finns ingen begravningsplats där, endast hans grav och hustrun Paulas grav.

Tidningarna publicerade ett porträtt på Benyamin Netanyahu där han höll ett tal stående under ett stort foto av den framlidne ledaren som tankfullt blickade ut i fjärran.

Det var en liten detalj i porträttet som fångade mitt öga: Netanyahu hade kippa på sig.

Varför? Ben-Gurion var övertygad ateist. Han vägrade att använda kippa ens vid begravningar. (Trots att jag själv är övertygad ateist, bär jag ibland också kippa vid begravningar av hänsyn till andras känslor.)

Platsen var inte en synagoga, inte ens en begravningsplats. Så varför, för Guds skull (förlåt!) hade karln denna svarta kippa på huvudet?

För mig innebär det ett tecken på vad jag kallar en åter-judifiering av Israel. Sionism var bl a en revolt mot den ortodoxa judiska religionen som man associerade med diasporan som sionister så föraktfullt kallar Galut (”exil”). Alla grundarna av sionism – Theodor Herzl, Max Norday, Chaim Weizmann, Ze’ev

Jabotinsky och de andra – var övertygade ateister.

Så varför gav Ben-Gurion de religiösa partierna två autonoma utbildningssystem som staten finansierade?

Varför befriade han elever vid de religiösa skolorna (”yeshivot”) från militärtjänst?

Folk som är lika gamla som jag kan minnas denna situation. Ben-Gurion, liksom alla vi andra, trodde att den judiska religionen var på upphällningen. En del gamla människor som talade jiddisch, bad fortfarande i synagogorna, men med tiden skulle även de försvinna. Vi, de nya, unga israelerna, var sekulära, moderna, fria från sådan gammal vidskepelse.

Ben-Gurion skulle inte kunna ha föreställt sig ens i sina svartaste mardrömmar (både dag och natt) en tid då religiösa elever – varav en del inte skulle få lära sig ens de mest grundläggande moderna kunskaper – skulle utgöra nästan hälften av Israels judiska skolelever. Eller att antalet religiösa skolkare nu berövar armén åtskilliga divisioner.

Steg för steg tar de religiösa samfunden över staten. De religiösa bosättarna, de religiösa antiarab-förföljarna, deras allierade och kollaboratörerna från ultrahögern vinner dag för dag nytt fotfäste. Just nu har armén tillkännagivit att 40 % av dem som söker till juniorofficerarnas kurser har kippa. 1948,

när vår armé kom till, såg jag inte en enda soldat med kippa, för att inte tala om någon officerare.

Men faran med en åter-judifiering går långt utöver det politiska fältet.

Låt mig använda en metafor från naturen.

I naturen är det främst överlevnad som gäller. Det finns många olika strategier för överlevnad, och naturen omfattar dem alla – så länge de är framgångsrika.

Gasellen överlever genom att springa sin väg. När den är i fara, flyr den. Resultat: gasellerna har överlevt.

Lejonet överlever genom att slåss. När det är i fara, attackerar det. Det litar på sina tänder och klor. Lejonet är på detta vis mycket framgångsrikt. Resultat: lejonet har överlevt.

Judar har överlevt genom att fly. De har varit oerhört framgångsrika i detta. Efter tusentals år av de mest avskyvärda förföljelser, pogromer och förintelser, finns de fortfarande kvar. Att de är spridda över världen främjar denna teknik. Vid minsta fara kan de fly från ett land till ett annat.

Judar har inte byggt några Taj Mahal eller majestätiska katedraler. Deras skatter är heliga texter, litteratur och musik – sådant som man kan lagra i sitt huvud och ta med sig när man är på flykt.

Precis som en del djur i naturen känner judar av minsta fara på långt håll. Det är som en röd ljussignal i deras huvud – den tänds när ingen annan ens uppfattar något hot. (Men jag skulle inte vara vid

liv idag om min far inte hade uppfattat faran i nazistregimen från första dagen och organiserat vår flykt, medan nästan alla andra omkring oss hånskrattade åt honom.)

Sionismen ville förvandla gasellen till ett lejon. Den sa: ingen mer flykt. När vi är i fara, står vi kvar och slåss.

Aldrig mer någon feg jude i antisemitiska karikatyrer! Från och med nu finns bara den heroiska israelen, stolt och med högburet huvud.

Och så som nu naturen verkar fungera så överkompenserar vi för det förgångna. Vi har blivit aggressiva, militaristiska, ja t o m brutala. De förtryckta har blivit förtryckare. Judar brukade påstå: ”Om våld inte fungerar – försök att använda hjärnan.” Israeler säger ”om våld inte fungerar – försök att använda mer våld.” (Jag måste erkänna att jag hittade på denna mening som ett skämt för många år sen. Tyvärr är det inte längre något skämt.)

Men på senare tid tycks det mig som att den gamla juden inte har försvunnit. Han har bara gömt sig. Gömt sig inuti israelen. Han och hans lilla röda ljussignal är just där inne.

Hur kom jag på det? Jo, just genom att lyssna på Benyamin Netanyahu, med eller utan kippa.

Netanyahu har hittat på (eller lagt sig till med) ett besynnerligt sätt att styra landet: han regerar genom att spela på folks rädslor.

Sedan han kom tillbaka till makten, har han utsatt oss för en oändlig mängd fruktan. Att sprida fruktan är dagsens ordning – varje dag.

Först var det Barack Hussein Obama som hotade att straffa oss för att vi inte gav upp vår heliga rätt att bygga bosättningar överallt i det land som Gud själv hade lovat oss. Oturligt nog kapitulerade Obama med en gång så ännu ett hot behövdes.

Inga problem. Mahmoud Abbas, gårdagens ”plockade kyckling”, förvandlades till en rytande tiger och vände sig till Förenta Nationerna för att staten Palestina skulle godkännas som medlem. Som alla vet var det ett dödligt hot mot Israel. Det avstyrades bara av Obamas (ja, samme Hussein Obama) löfte att använda sitt veto på Israels uppdrag. Men palestinierna har icke desto mindre blivit accepterade av UNESCO så den fruktansvärda faran har inte slagits bort.

Sen kom den arabiska våren. Som Netanyahu insåg från första ögonblicket, t o m innan vår store och ärade vän Mubarak skickades till arrestburen, utgjorde den ett dödligt hot. Nu har detta bekräftats på ett kusligt sätt: islam, livsfarliga islam, tar över Egypten.

Islam är, som Netanyahu tar varje tillfälle i akt att tala om för oss, är en mordisk, antijudisk tro. Det finns inga moderata islamister – alla är de ute efter att kasta oss i havet. Även vår tidigare allierade vän, Turkiet.

Och de har framgång inte bara i Egypten. Dessa hemska islamister har redan vunnit

i Marocko och Tunisien, och håller på att vinna i Libyen, Jordanien, Jemen, Syrien. Vår ”villa” kommer att bli omringad inte bara av en djungel utan av en djungel full av mordiska, islamistiska rovdjur. Så fruktansvärt skrämmande.

Och ännu en hemsk fara tillkom i rättans tid:

Mr-organisationer hotar Israels själva existens. De är en del av en världsomspännande, antisemitisk konspiration. Fakta är att de är finansierade av utländska regeringar. En ny lag måste snabbt antas. Som tur är har sådana lagar nyligen antagits i några f d Sovjetstater. Så vår moldaviska utrikesminister (eller snarare vår utrikesminister från Moldavien), Avigdor Lieberman, fick texten av sin framstående vän Alexander Lukasjenko, denne mönsterdemokrat från Vitryssland, och den andre berömde demokraten Vladimir Putin.

Alla dessa dödliga hot räckte för att utplåna den plötsliga uppkomsten av sociala protester, men det var ingenting jämfört med den där hemska, förkrossande faran: den iranska bomben.

Den iranska atombomben betyder en andra förintelse – inget mindre. Endast Benyamin Netanyahus kraftfulla ledarskap kan i rättan tid rädda oss.

Inför en sådan paralyserande fara ställer ingen den relevanta frågan: varför skulle någon iransk ledare attackera ett land som självt har mängder av atombomber och förmågan att tillintetgöra hela Iran i ”ett andra slag”? Tysklands regering förser oss med den sjätte u-båten som vi har just i detta syfte.

Ja, kanske är det så att de iranska ledarna är religiösa fanatiker. Men vi har också mängder av sådana, och en del av dem är medlemmar av vår koalitionsregering. Just nu är landet i uppror på grund av att rabbinerna kräver att religiösa soldater ska lämna alla militära ceremonier där kvinnliga soldater tillåts sjunga. ”En kvinnas röst är en del av hennes sexualitet”, hävdar en helig text. Och en känd rabbi har just deklarerat att en religiös soldat snarare ska stå inför en exekutionspluton än lyssna på en kvinna som sjunger. (Jag hittar inte på detta.)

Men Iran dominerar vår allmänna diskurs. Alla de röda ljussignalerna blinkar som galna. Juden inom oss är dödsförskräckt. Gasellen säger: Spring. Lejonet säger: Attackera.

Bibeln säger: ”Lycklig den som alltid fruktar, den som förhärdar sig störtar i olycka.” (Ords. 28:14) Men ständig skräck är en dålig rådgivare om den ska leda ens affärer, än mer så när det gäller en stats politik. Men det är kanske en bra politik när man vill hålla sitt eget folk i schack medan man alltmer inskränker demokratin, jämlikheten och mänskliga rättigheter.

Så låt oss befria ghettojuden inom oss och skicka iväg honom. Låt oss komma över vår skräck för själva skräcken. Och, medan vi ändå håller på – låt oss kasta ut spridarna av skräck.

Uri Avnery, 12.10.11

Översättning: Anja Emsheimer

JIPF skrev ett brev till regeringen efter Sveriges ställningstagande i UNESCO.

Hyckleri om Palestina

Vi svenska judar, engagerade i organisationen Judar för israelisk-palestinsk fred (JIPF), har med bestörtning tagit del av Sveriges ställningstagande i UNESCO häromdagen. Sverige röstade då mot att Palestina skulle bli medlem av UNESCO, FNs organisation för utbildning, vetenskap och kultur. Den stora majoriteten röstade för Palestina, ett antal länder avstod och bara en handfull, bland dem USA och Israel, röstade som Sverige.

Det var ett alldeles överraskande beslut som väckt stor förvåning världen över. Den svenska regeringen gick inte bara emot en överväldigande majoritet av jordens länder utan dessutom nästan alla EU-länder.

Ledande palestinska företrädare ger nu uttryck åt sin förundran och besvikelse. Vad har hänt?

Regeringens officiella motivering handlar om formalia. Vår röstning, heter det i ett pressmeddelande från folkpartistiska utbildningsdepartementet, ”har att göra med (förslagets) tidpunkt, inte dess innehåll”. Vi har inga invändningar i sak, förtydligar en UD-tjänsteman i en tidningsintervju. Problemet är formellt. Detta är hyckleri på hög nivå. Vad man menar i klartext är att säkerhetsrådet först måste ta ställning till om Palestina ska välkomnas som medlemsstat. Säger rådet ja, så kan Sverige tänka sig att släppa in Palestina också i till exempel UNESCO. Så kan man lugnt säga eftersom man vet

att säkerhetsrådet inte kommer att säga ja. Rådet *kan* inte säga ja – av det enkla skälet att USA har lovat att lägga in sitt veto.

Från palestinsk sida överväger man nu att väcka frågan om medlemskap också i en rad andra FN-organ. Då kan det bli många liknande omröstningar framöver, innan säkerhetsrådet tar ställning. Kan Sverige förmås att agera annorlunda vid de kommande voteringarna, utgå från vad man säger sig anse ”i sak” och förena sig med världsinopinionen i övrigt?

Risken är överhängande att UNESCO-omröstningen tvärtom blir normbildande. Beslutet, frampressat av folkpartiet och kristdemokraterna, har tagits av rege-

ringens fyra partiledare. Det är rimligen tänkt att vara principiellt.

Men håller Sverige fast vid sin ståndpunkt att, nästan ensamt i EU, förena sig med Israel och USA mot Palestina, så är det inte bara en i sak obegriplig hållning. Det är ett svek mot Palestina men det drabbar också Israel. Tvåstatslösningen är Palestinas chans – och Israels. Netanyahu-regeringens politik undergräver systematiskt den utvägen. Vårt land ger nu i praktiken sitt stöd åt denna politik och motverkar försöken att nå en fredlig lösning av konflikten mellan Israel och Palestina. Det är en skam för Sverige.

Judar för israelisk-palestinsk fred (JIPF) genom Jakob Lindberg

En insändare:

Sharonfrukter hos Hemköp – ett samtal med några unga killar

För några veckor sen, när jag veckohandlade i mitt centrum, passerade jag också Hemköp och deras frukt- och grönsaksavdelning.

Massor av sharonfrukter låg utlagda, utan namn eller pris. Jag hörde några unga killar som stod och dividerade om vad det kunde vara för frukter, och vad de kunde kosta. Jag berättade för dem att det var sharonfrukter, och att jag inte brukar köpa såna eftersom de kommer från Israel. Och förväntade mig att de skulle fråga mig VARFÖR? Men det gjorde de nu inte... Vi fortsatte vår väg genom avdelningarna och stötte ihop igen vid kassorna. Trevligt återseende, killarna med sharonfrukter i händerna... ”Där är hon, ja, där är hon!”

Utanför ingången stod de sen, när jag kom ut. Då frågade jag dem: ”Nå, vad kostade de nu, då?”

Och också: ”Jag trodde att ni skulle fråga mig om varför jag inte köper dessa frukter

från Israel, det är inte för sent än.” Varpå jag fick frågan! Berättade då mycket kort om Israels ockupation av Palestina, om bosättningarna och allt elände som Israel ställer till med, lite förenklat. Lade till: ”Och jag är jude!” Då svarade den ena av killarna: ”Det är jag också, men min mamma tycker inte som du!” Jag: ”Det förstår jag, det är inte så många svenska judar som gör.” Han: ”*Jag visste inte att det finns judar som tänker som du!*”

Varpå jag berättade om JIPF och Skolprojektet samt frågade om han ville ha min e-postadress för vidare kontakt. Det ville dock ingen av de två så vi tog strax avsked av varandra; båda tyckte att det hade varit trevligt att prata.

Lärdom: man ska ta varje tillfälle i akt att diskutera såna frågor med andra. Och: så viktigt att vi alltid visar att det faktiskt finns judar i Sverige som tänker som vi!

Anja Emsheimer

Medlem i JIPF?

Betala gärna din medlemsavgift för kalenderåret 2012 redan idag.

Ordinarie avgift 200kr. Studerande 100kr. JIPF-bladet ingår.

Föreningen tar tacksamt emot era gåvor.

Plusgiro 471 29 17-7

Kassören.

Prenumerant på JIPF-bladet?

Betala gärna din prenumeration för kalenderåret 2012 redan idag.

Prenumerationen kostar 100kr och omfattar ca 4 nummer av JIPF-bladet.

Föreningen tar tacksamt emot era gåvor.

Plusgiro 471 29 17-7

Redaktionen.

JIPF-bladet

c/o Jakob Srebro, Östgötagatan 26, 4tr, 116 25 Stockholm.

Tel.: 08-84 97 48. e-post: redaktionen@jipf.nu

är medlemsblad för föreningen

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred,

c/o Dror Feiler, Bjurholmsg. 1B, 116 38 Stockholm. Tel.: 08-642 13 93

Hemsida: www.jipf.nu

Medlemskapet är öppet för judar, som ansluter sig till vår plattform.

Årsavgiften är 200 kr.

Enbart prenumeration kostar 100 kr/år.

Gåvor tas tacksamt emot.

Postgiro: 475 29 1 7-7